

Arrest

nr. 59 346 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1) X
2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 waarbij de aanvraag van Karen KARAPETYAN om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van dezelfde datum waarbij dezelfde aanvraag van Araksya MELKONYAN onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten aan Karen KARAPETYAN (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 maart 2007 het Rijk binnenkwam, diende op 26 maart 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 april 2007 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing

een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 15 juni 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 1240 van 17 augustus 2007 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 23 oktober 2007 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 16 november 2007 ter kennis gebracht.

1.6. Via een op 29 oktober 2007 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Op 2 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 30 juni 2008 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 16 425 van 26 september 2008 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van 2 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Via een op 20 augustus 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 2 april 2010 het Rijk is binnengekomen, diende op 7 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.11. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 juni 2010 de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 16 augustus 2010 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 24 augustus 2010 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 48 625 van 27 september 2010 weigerde de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.14. Bij arrest nr. 50 257 van 27 oktober 2010 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissingen van 16 augustus 2010.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 oktober 2010 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster bij aangetekend schrijven van 29 oktober 2010 ter kennis gebracht.

1.16. Via een op 9 november 2010 gedateerd schrijven dienden verzoeker en verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.17. Op 27 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, onontvankelijk verklaard wordt en de

beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op dezelfde datum tevens de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, onontvankelijk verklaard wordt.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard wordt, die verzoeker op 11 januari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2010 werd ingediend door:

[K., K.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op de vernietigde instructies van 19 juli 2009 waarbij hij meent in aanmerking te komen voor verblijfsregularisatie op basis van duurzame lokale verankering en werk (criterium 2.8B). Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructies moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 09.11.2010 dus niet tijdens hoger vernoemde periode

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen manifeste en opzettelijke fraude heeft gepleegd en geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element vormt dus geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en het feit dat betrokkene religieus gehuwd zou zijn, een feitelijk gezin zou vormen met [M. A.] en binnenkort een kindje verwacht; er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst dient bovendien geen significante breuk in te houden van de familiale relaties aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29.09.2010 weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan [M. A.]. Zij verblijft sindsdien illegaal in het land en kan dus samen met betrokkene terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

De overige elementen die door betrokkene worden aangehaald, namelijk het feit dat hij voldoende geïntegreerd zouden zijn, al goed Nederlands zou spreken, een inschrijvingsattest van Nederlandse lessen voorlegt evenals een arbeidscontract van de firma Claes-Stessens bvba en het feit dat verschillende vrienden en kennissen zijn aanvraag met een getuigenverklaring ondersteunen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet

van 1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 26.03.2007 diende [K. K.] een asielaanvraag in. Op 17.08.2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 5 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard wordt, die verzoekster op 11 januari 2011 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2010 werd ingediend door:

[M., A.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 07.05.2010 diende [M., A.] een asielaanvraag in. Op 29.09.2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 5 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen manifeste en opzettelijke fraude heeft gepleegd en geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element vormt dus geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en het feit dat betrokkene religieus gehuwd zou zijn, een feitelijk gezin zou vormen en binnenkort een kindje verwacht; er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst dient geen significante breuk in te houden van de familiale relaties aangezien op 17.08.2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen ten aanzien van [K., A.]. Hij verblijft sindsdien illegaal in het land en kan dus samen met betrokkene terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Het feit dat betrokkene sinds 02.04.2010 in België zou verblijven en voldoende geïntegreerd zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 07.05.2010 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 29.09.2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielpprocedure - ongeveer 5 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 11 januari 2011 ter kennis gebracht werd, omvat volgende motivering:

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 17.08.2007.*

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 23.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De door verzoekers bij de Raad ingestelde procedures zijn kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 16 november 2007, 30 juni 2008 en 24 augustus 2010 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is verstrekt in dit verband de

volgende toelichting:

“1. Tewerkstelling.

Dat hoewel niet expressis verbis vermeld in het inleidend verzoekschrift wenst verzoeker conform punt 2.8B een regularisering te bekomen, gelet op het door hem overgemaakte stuk inzake zijn mogelijkheid tot tewerkstelling bij BVBA CLAES-STESENS, met zetel te 2480 Dessel, Heegstraat 43.

Dat eerste verzoeker ten dien einde een modelcontract en een werkbefoete van voormelde werkgever voegde aan zijn dossier.

Dat deze stukken in analoge dossiers volstonden om te voldoen aan het criterium van punt 2.8B en de bestreden beslissing dan ook dwaalt.

Dat eerste verzoeker een door eerste verzoeker en werkgever ondertekend contract met datumvermelding heeft overgemaakt om duidelijk te maken dat de door hem overlegde stukken correleren met de realiteit.

Dat eerste verzoeker conform artikel 4 van voormeld arbeidscontract over een geldige arbeidsverbintenis beschikt en desbetreffend geen verdere onduidelijkheid meer kan bestaan.

2. Gezin met kind.

Aangezien verzoekers een feitelijk gezin vormen te 2400 Mol. Acaciastraat 32 en partijen een religieus huwelijk hebben afgesloten.

Dat tweede verzoekster blijde verwachting is van een kind met verwachte bevallingsdatum op 22.03.2011 (stuk 2).

Dat de behandelende gynaecoloog attesteert dat tweede verzoekster eerste verzoeker aanduidt als zijnde de vader van het kind.

Dat verzoekers een feitelijk gezin vormen en het EVRM-verdrag het gezinsleven beschermt. zodat het niet correct is om te stellen dat verzoekers maar dienen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar te wachten op een visum, onder meer gelet op de wachttijden die elke redelijke termijn overschrijden.

Dat verzoekers thans een feitelijk gezin vormen en er een gemeenschappelijk kind op komst is.

Eer eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekers zou in casu een verbreking inhouden van het evenwicht dat de Belgische Staat dient te bewaren tussen enerzijds het naleven van de Vreemdelingenwet en aanverwante regelgeving en de significante inbreuk die zulke maatregel zou betekenen als inbreuk op het gezinsleven van verzoekster.

Zie R.v.St. nr. 100.587.7 november 2001 <http://ww.raadvst-consetat.be> (5 juli 2002); Rev. dr. étr. 2001. afl. 116.704.

“Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar haar land voor de tijd die vereist is om bij de bevoegde diplomatieke overheden de verblijfsvergunning die zij aanvraagt te verkrijgen, maakt een inmenging uit in haar privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoon dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier.”

Tevens R.v.St. nr. 64.613, 20 februari 1997 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1997 (verkort), 268; T. Vreemd. 1997 (verkort). 76.

“De toepassing van de Vreemdelingenwet brengt op zich geen schending van art. 8 E.V.R.M. met zich mee, voor zover in individuele gevallen tenminste niet wordt aangetoond dat de uitvoering van een verwijderingsmaatregel daadwerkelijk in strijd is met voormeld art. 8, rekening houdend met de omstandigheden van het onderhavige geval: uit de motivering van de aangevochten akte blijkt in casu niet dat de tegenpartij de omstandigheden eigen aan de bijzondere gezinssituatie van de verzoeker concreet zou hebben beoordeeld, terwijl laatstgenoemde hem duidelijk ervan op de hoogte had gebracht en zijn aanvraag om een verblijfsvergunning op zijn bijzondere gezinssituatie baseerde. Het risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in geval van uitvoering van de aangevochten akte kan als bewezen worden beschouwd.”

A contrario: R.v.St. nr. 50.165. 10 november 1994 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Arr. R.v.St. 1994, z.p.

“Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet van aard om een miskennis van de familiebanden in te houden wanneer de echtgenoot van de betrokkene eveneens het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel.”

4.2. Verweerder werpt op dat verzoekers zich beperken tot het aanvoeren van enige kritische beschouwingen die betrekking hebben op hun feitelijke verblijfssituatie, maar die geen rechtstreeks verband houden met de voorliggende beslissingen waarbij de onontvankelijkheid van hun aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden werd vastgesteld, zodat dient te worden besloten dat geen ontvankelijk middel werd aangevoerd.

4.3.1. De Raad merkt op dat verzoekers de schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht en aangeven van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, zodat verweerder niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat geen ontvankelijk middel werd aangevoerd.

4.3.2. Er moet verder worden geduid dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste en tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Deze motiveringen laten verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.3.3. Verzoekers geven voorts aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissingen en verwijzen naar een mogelijke tewerkstelling en het feit dat zij een gezin vormen, doch tonen met hun beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

4.3.4. In de mate dat verzoekers verder nog lijken te willen aangeven dat verweerder door het nemen van de eerste en tweede bestreden beslissing hun recht op een gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM miskent, kan slechts worden opgemerkt dat uit voormelde verdragsbepaling

geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daar verzoekers voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en hen derhalve ingevolge de bestreden beslissingen geen bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, kan in voorliggende zaak niet besloten worden dat er sprake is van een inmenging in het privé-of gezinsleven. Tevens moet worden benadrukt dat verzoekers, door te stellen dat zij religieus gehuwd zijn en dat zij een gezamenlijk kind hebben, niet aantonen dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen ontwikkelen en dat er in casu enige positieve verplichting uit artikel 8 van het EVRM zou kunnen afgeleid worden die er zou kunnen toe leiden te besluiten verweerder hen een verblijfsmachtiging had dienen toe te staan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK